

Psalms

multi ad dexterā positi faciūt populū cui
tatis illius. **M**ulti enī p̄tinebūt ad singu-
los quosq; excelsos: a q̄bus recipiantur in
tabernacula eterna: t̄ erit abūdantia i tur-
ribus ciui. **P**lenitudo aut̄ deliciarū t̄ suf-
ficiētia diuinitarū ip̄e deus: ip̄e idip̄m: ip̄
se cuius participatio est ciuitatis in idip̄m:
ip̄a erit abūdantia n̄ra. **S**ed vñ: Per cari-
tatem: b̄ est p̄ virtutem. In quo aut̄ est cari-
tas fratres? Qui nō sua querit in hac vita.
Audi aplum Paulum habene caritatem:
aut̄: Placere om̄ibus p̄ oia: sicut t̄ ego om̄i-
bus p̄ om̄ia placebo. **E**libi ē ergo qđ dixi.
Si adbuc hoībus placere: christi fuus
nō essem: t̄ modo dicis te placere: t̄ modo co-
hortaris vt t̄ illi placeat. **S**ed nō ibi posui
st̄ finem: vt q̄s ppter se: nō ppter caritatez
placeat. Qui gl̄am suam q̄rit: nō querit sa-
lutem alioꝝ. **A**it enim: Sicut t̄ ego oībus
p̄ om̄ia placebo: non q̄rens qđ mihi pdest:
b̄ qđ multis: vt salvi fiant. Ideo t̄ hic l̄cum
de caritate diceret. **D**ropter fratres
inqt̄: t̄ propinquos meos: loquebar
aut̄ pacem de te. **O**bierusale ciuitas
cuius participatio in idip̄m: ego in hac vi-
ta t̄ in hac terra: ego paup: pegrinus et ge-
mēns: non dū p̄fren̄s pace tua: t̄ pdicās
pacem tuā: nō ppter me illam pdico: sicut
hereticī: q̄ querētes gl̄am suā dicūt: Pax
vobiscum: t̄ pacem non hñt quā populū p-
dicant. Si enī haberēt pacem: nō cōscin-
derent vnitatē. Ego inqt̄ loquebar pacem
de te. **S**ed quare: Dropter fratres meos
t̄ ppinqus meos: nō ppter honore meū:
nō ppter pecuniā meā: non ppter vitam
meā: nam mihi viuere christus ē: t̄ mori lu-
crum: sed loquebas pacem de te ppter fra-
tres meos t̄ ppinqus meos. **H**ā cupie-
bat ip̄e dissolui: t̄ eē cuꝝ christo. Et q̄s istā
pdicaret ppinqus t̄ fratribꝫ: **M**anere in
qt̄ in carne necessariū ppter vos. **D**ropte
fratres meos t̄ ppinqus meos: loquebar
aut̄ pacem de te. **D**ropter domum
domini dei mei: quesui bona tibi.
Nō ppter me q̄sui bona tibi: nā nō tibi q̄rerē
b̄ mihi: iō nec ego haberē: q̄r nō tibi q̄rerē:
Go ppter domum dñi dei mei: ppter ecclē-
siā: ppter sanctos: ppter pegrinos: pro-
pter inopes eius vt ascendant: q̄r dicimus
eis: in donum dñi ibimus: ppter ip̄az do-
num dñi dei mei q̄sui bona tibi. **H**ec fra-
tres plixiora t̄ necessaria carpite: māduca
te: bibite: cōualescite: currite: apprehendi-
te.

CXXII

¶ Explicit Tractatus de ps. cxxi.

Jincipit Tractatus de ps. CXXII.

Prefatio

HScendentis cantica ex ordine cui
sanctitate vestra considerada suscep-
ti. Ascendentis et amantis: et ideo
ascendentis quodam amantis. Omnis amor aut
ascendit: aut descendit. Desiderio enim bono
leuamur ad deum: et desiderio malo ad ima-
perceptum. Sed quod iam malo desiderio la-
psi cecidimus: super est nobis si agnoscamus
quod ad nos non ceciderit sed descendenter: heren-
do illi ascendere: quod viribus nostris non possu-
mus. Ipse dixit dominus Iesus christus. Nemo
ascendit in celum: nisi qui de celo descendit: filius
hominis qui est in celo. Tamen de se solo
videt dixisse. Ergo ceteri remanserunt: quod
solus ascendit qui solus descendit. Quid
debet ceteri facere? Uniri corpori ipsius: ut
sit unus christus quod descendit et ascendit. Be-
scendit caput: ascendit cum corpe vestitus
ecclesia sua: quam sibi exhibuit sine macu-
la et ruga. Solus ergo ascendit: sed et nos
quoniam cum illo sic sumus: ut in illo membra es-
simus: et nobiscum solus est: et ideo unus et
semper unus. Unitas nos compaginat unum:
et illi soli cum illo non ascendunt: qui cum il-
lo unus esse noluerunt. Nam vero quoniam
ipse qui in celo positus est: et carne suscitata
immortalis: per quam fuit ad tempus mor-
talis: et nihil in celo persecutionum patiens:
nihil malicie et opprobiorum: sicut in hac
terra quando pro nobis omnia sustinere di-
gnatus est: compassus tamen corpori suo
in terra laboranti dixit: Saule saule quid
me persequeris? Jam ipsum ne tamperabat: et se pati
persecutionem de celo clamabat. Non preter
spem esse debemus: immo cum magna fidu-
cia presumere: Quia si per caritatem ipse no-
biscum in terra est: per eandem caritatem et
nos cum illo in celo sumus. Sed diximus
quemadmodum nobiscum ipse in terra sit:
vocem eius diximus de celo sonantis: Sau-
le saule quid me persecueris: cum eum Sau-
lus omnino non tamperaret: sed nec videret.
Quomodo autem ostenditur: quia et nos cum
illo in celo sumus? Eodem ipso paulo apostolo
dicente: Si consurrexistis cum christo: que
sunt quare: ubi christus est in dexte-
ra dei sedens: que sursum sunt sapientia: non
que sunt super terram: Mortui enim estis:
et vita vestra abscondita est cum christo iudeo.

Psalms

Ergo et ille adhuc deorsum est: et iam nos sursum sumus. Ille deorsum est compassio cantatio: nos sursum sumus spe caritatis. Spe enim salvi faci sumus. Sed quod spes nostra certa est: quis futurum sit: sic de nobis dicitur quasi iam factum sit. Ascendat ergo canticus: sed in unoquoque corde vestrum cantet hic homo: et unusquisque sit iste homo. Cum enim dicitis illud singuli: quod omnes unum estis in christo: unus bonus illud dicit: Et non ad te domine leuauimus oculos nostros: Sed

Expositio psalmi.

Aste domine leuauim oculos meos. Bebens quidem putare vanaeque vestrum loqui: sed unus ille maxime loquitur: qui etiam diffusus est toto orbe terrarum: unus ille loquitur: qui alibi dicit: A finibus terre ad te clamaui: cum angere cor meum. Quis est qui clamat a finibus terre? Quis unus bonus diffusus est usque ad fines terre? Unusquisque homo in regione sua potest clamare: nunquam a finibus terre. Sed hereditas illa christi: de qua dicuntur est: Babo tibi gentes hereditatem tuam: et possessionem tuam terminos terre: ipsa clamat et dicit: A finibus terre ad te clamaui: cum angere cor meum. Angust cor nostrum et clamemus: Ut angust cor nostrum: Non debitis que hic patiuntur et mali: verbi gratia: quia dominii patiuntur. Nam si inde angust cor: cinis est: quod nescio quem tuorum ex voluntate dei amisisti. Si inde angust cor: quod magnum: Hic angust et corda infidelium: ista patiuntur: et quod nondum in christo crediderunt. Unde angust cor christiani: Quia nondum cum christo viuit. Unde angust cor christiani: Quia pugnat et desiderat patriam. Si inde angust cor tuus: etiam si felix sum seculum fueris: gemis: et si omnia prospera confluunt: et si vndeque tibi iste mundus arrideat: tu tamen gemis: quod in pugnatio te constitutus vides: et sentis iam quod te habere felicitatem sum oculos stultorum: sed nondum sum promissum christi. Illa quodrens gemis: illa quodrens desideras: et desiderando ascendas: et ascendendo canticum graduum: et cantando canticum graduum: dicis. Ad te domine leuauim oculos meos. Qui habitas in celo. Ascendens quo leuaturus erat oculos: nisi illuc quo tendebat: et ascendere desiderabat: De terra enim ad celum ascendit. Ecce terra deorsum: quam calcamus pedibus nostris: ecce iam celum sursum: quod vide

CXXII

mus oculi nostros: et ascendendo cantamus: Ad te leuauim oculos meos: quod habitas in celo. Ibi sunt ergo scale: Tanta enim inter uallia conspicimus inter celum et terram: tantum separationem: et tanta spacia locorum: illuc volumus ascendere: scalas non videmus. Nunquid sorte fallimus nos: quod canticum graduum: id est canticum ascensionis cantamus. Ascendum ad celum: si cogitamus deum: quod ascensus in corde fecit. Quid est ascendere in corde? Proficere in deum. Quod omnis quod deficit: non descendit: sed cadit. Sic omnis quod proficit: ascendit. Et si sibi proficiat: ut non supbiat: si sic ascendat: ut non cadat. Si autem proficiendo superbiat: ascendendo iterum cadit. Sed ut non supbiat: quod debet facere est. Leuet oculos suos ad illum qui habitat in celo: non se attendat. Omnis enim superbus se attendit: et magnus sibi videtur quod sibi placet. Sed quod sibi placet: stultus domini placet: quod ille ipse stultus est: cum sibi placet sol. Solus securus placet: quod deo placet. Et quod est quod placet deo: Lui placuerit deus. Displacere sibi deus non potest: placet et tibi: ut placeas illi. Et tibi ille place re non poterit: nisi tu tibi displicueris. Si autem displices tibi: tolle a te oculum. Ut quod te enim attendis: Si enim verum te attendis: inuenis in te quod tibi displiceat: et dicis deo: Peccatum tuum fui ante me est semper. Peccatum tuum sit ante te: ut non sit ante deum: et tu nolle es ante te: ut sis ante deum. Quomodo enim volumus: ut non a nobis auertat faciem deus: sic volumus ut auertat faciem suam a peccatis nostris. Nam utrumque illuc cantat in psalmis. Ne auertas faciem tuam a me. Vox est psalmi: vox est ergo nostra. Et ille quod dicit: Ne auertas faciem tuam a me: vide quod dicat alio loco: Auerte faciem tuam a peccatis meis. Si vis ut auertat faciem suam a peccatis tuis: tuipe a te auerte faciem tuam: et a peccatis tuis noli auertere. Si enim non ab eis auertis faciem tuam: tuipe irascaris peccatis tuis. Si autem tu non auertis faciem tuam a peccatis tuis: tu agnoscis: et ille ignorat. At vero a te leuauim oculos ad illum: et dic: Ad te leuauim oculos meos: quod habitas in celo. Celum fratres mei si corporaliter intellexerimus hoc quod videmus oculis corporeis: vere sic errauimus ut non putemus nos illuc ascendere: nisi scalis positis: aut aliquibus machinamentis. Si autem spiritualiter ascendimus: spiritualiter celum intelligere debemus. Si ascensus in affectu: celum in iustitia. Quid est ergo celum dei: Omnes

Psalms

sancte aie: omnes iuste aie. Nam et apostoli
quis in terra essent carne: celum erat: quod illi
domus sedes per totum mundum ambulabat. Er-
go habitat in celo. Quod dicit in alio
psalmo: Tu autem in sancto habitas laus Is-
rael. Qui habitat in celo: habitat in sancto.
Sancto quid: nisi templo suo? Templo
enim dei sanctum est: quod estis vos. Sed omnes
ad hunc firmi: et secundum fidem ambulantes: secundum
fidem sunt templum dei: erunt enim aliquando
et secundum spiritum templum dei. Quidam sunt templum
secundum fidem: Quidam in ipsis christus per fidem ha-
bitat: sicut dicit apostolus: habitare christum per
fidem in cordibus nostris. Sunt autem ce-
li: in quibus iam per speciem habitat deus: videte
ces enim facie ad faciem: oes sancti angeli: om-
nes sancte virtutes: patres: sedes: domina-
tiones: hierusalem illa celestis unde peregrina-
do ingemiscimur: et quam desiderando oramus.
Ibi habitat deus: illuc leuant iste fidem: il-
luc ascendit affectu desiderando: et secundum de-
siderium facit aias desudare fordes pecca-
torum: et misericordia omni labore: ut fiat et ipse ce-
lum: quod leuant oculos ad eum qui habitat in ce-
lo. Nam si celum istud corporeum quod oculi vi-
demus: intellecterimus esse habitationem dei:
transitura est habitatio dei: quod celum et terra
transierit. Beconde ante nos ficeret deus celum et
terrā: ubi habitabat. Sed dicit aliquis. Et ait
quod ficeret deus sanctos ubi habitabat. In
se habitabat deus: apud se habitabat: et apud
se est deus. Et quod dignus habitare in sanctis:
non sic sunt sancti domini dei: ut ipse sit tra-
cta cadat deus. Ut heni nos habitamus in
domo: aliter deus in sanctis. Tu habitas in
domo: si subtracta fuerit: cadis. Ne autem
sich habitat in sanctis: ut si ipse discesserit: ipsi
cadant. Quicunq[ue] g[eneris] sic portat deum: ut sit te-
plum dei: non potest sic a se portari deum: ut ter-
reat deum si se subducatur. Ne illi si se subira-
xerit deus qui ipse fecit: nam deus in se per-
manet. In quibus nos habitamus: ipse nos co-
tinuit: in quibus deus habitat: ipse illos conti-
nuit. Nam videte quantum interest in nobis
habitationem dei: et sic dicat aia: Ad te le-
uant oculos meos: quod habitas in celo. Ut in-
telligat quod deus nec celo indiget ubi habi-
tet: sed celum ipso indiget ut ab ipso inhabite-
tur. Quid ergo sequitur: quod dixit: Ad te leuant
oculos meos quod habitas in celo? Quod leua-

Bala 1fa. tu oculos tuos in celo? Ecce sicut ocu-
li seruorum: in manus dominorum
non habet suorum: Et sicut oculi ancille in ma-
nus domini sue: sicut oculi nostri ad

CXXII

dominum deum nostrum quo adiutorum
miserere aet nos. Et serui sumus et ancilla
Bala 1fa t donec
la sumus: ille et dominus est et dominus est. Aut quod
sibi volunt ista uba: Et quod sibi volunt iste
similitudines rerum: Attendant alicuius cari-
tas vestra. Non mirum si serui sumus: et ille do-
minus est: sed mirum si ancilla sumus: et ille do-
mina est. Sed neque hoc mirum: quod ancilla su-
mus: ecclesia enim sumus: nec illud mirum: quod et
ipse domina est: virtus est et sapientia dei. Quo-
dico ergo apostolus dicentes. Nos autem predi-
camus christum crucifixum: inde quidem scru-
dalum: gentibus autem stulticiam: his vero vo-
catis iudeis et grecis christum dei virtutem
et dei sapientiam: ut iam sit fuis populus: et sic
ancilla ecclesia. Ut ergo auditis christum
dei virtutem et dei sapientiam. Eti ergo auditis
christum: leua oculos tuos in manus domini
tui: qui auditis dei virtutem et dei sapientiam:
leua oculos tuos in manus domini sue: quod
et fuis et ancilla es. Seruus quod populus es:
ancilla: quia ecclesia es. Ipa autem ancilla
magnorum dignitatem inuenit apud deum:
Uxor facta est: sed donec veniat ad amplexum
illis spuiales ubi secure permaneat eo que
dilexit et cui suspirauit in ista diuina pere-
grinatione: sponsa est: et accepit arram mag-
nam: sanguineum sponsi: cum secura suspi-
rat: Hec illi dicit: noli amare: quod dicitur
aliqui virginis iam despodate et nondum nu-
pti: et iuste dicit: noli amare: cum facta fuerit
uxor: tunc amia: recte dicit quod proprietas et
posterum desiderium est et non castum amia
re cum cui nescit an hubat. Potest enim sie-
ri ut aliis sponsetur: et aliis ducatur uxorem.
Quia vero nullus est aliis qui christo per-
natur: secura amet ista: et ante nos illi iunga-
tur amet: et de longinquuo suspiraret: et de lon-
gum peregrinatio sol ducet: quod sol taliter ar-
rabit dedit. Quis enim potest sic ducere: ut mori-
atur per ea quam vult ducere: Si enim mori per
ea quam vult ducere: voluerit: si erit quod ducatur.
Securus autem ille per sposa mortuus est: quam
resurgens erat ducturus. Ut etiam frater
tres interum simus quomodo serui et ancilla.
Victum est quidem: Non vos dicatur fuiros:
sed amicos. Sed forte solis discipulis dixit
dominus: Audite apostolus: Paulus dicentes.
Itaque iam inquit non est fuis: sed filius: si au-
tem filius et heres per deum. Populo dice-
bat: fidelibus dicebat. Itaque in nomine do-
mini redempti sanguinem ipius: loci lauacro
ipius: filii sumus: filii sumus: quia sic multi
sumus: ut in illo unus sumus. Quid sibi ergo

Psalmus

vult qđ adhuc tanqđ serui loquimur: Nū quid tantū meritū habere possumus in ecclēsia: qđ quis iaz filij facti ex seruis: quantū habuit ipse apostolus: Paulus: Et tñ qđ dicit in epistola: Paulus seru⁹ christi Iesu. Si ille se adhuc dicit seruū per quē nobis euangelij p̄dicatum est: quātum agis nos debem⁹ agnoscere conditionē nostrā: vt maior sit in nobis gratia ipius. Primo em⁹ seruos fecit quos redemut. Sāguis em⁹ ille p̄ seruis preciū est: p̄ sponsa pign⁹ est. Agnoscentes itaqđ conditionē nostrā: et si iam filij p̄ gratiā ipius: serui tñ ppter creaturam: qz vniuersa creatura deo seruit: dicamus: Sicut oculi seruorū in manus dominorū suorū: et sicut oculi ancille in manus domine sue: sic oculi nostri ad dñm deum nostrū: quoadusqđ misereat nostri. Dixit et quare. Sicut serui oculos habent in manus dñi sui: et sicut ancille oculos habēt in manus dñe sue: sic inquit oculi nostri ad dominū deum nostrū. Et quasi quereres: vt qđ: Quoadusqđ iquit: misereat nostri. Quales ḡ seruos voluit intelligi fratres: q̄ oculos habent in manus dominorū suo rū: Et quales ancillas: que oculos habēt in manus dñe sue: quoadusqđ misereatur domina earū: Qui sunt isti serui et ancille: qui sic habēt oculos in manus dominorū suorū: nisi qui iubentur cedi: Oculi nostri ad dominū deum nostrū: quoadusqđ misereatur nostri: Quomodo: Sicut oculi seruorū in manus dominorū suorū: et sicut oculi ancille in manus domine sue. Ergo et illi et ille quoadusqđ misereat: vel domin⁹: v̄l domina. Fac ergo aliquē dñm iussisse seruū suū cedi. Vapulat seru⁹: sentit plagarū dolores: attendit ad manus domini sui: quo adusqđ dicat: parce. Manū em⁹ ipsam protestatē dicit. Ergo quid dicim⁹ fratres: Fussit nos cedi domin⁹ noster: et domia nostra: sapiētia dei iussit nos cedi: et in hac vita vapulam⁹: et tota ista vita mortalīs plaga nostra est. Audi vocē psalmi: Pro iniquitate eridisti hominē: et tabescere fecisti sic araneā animā meā. Attēdite fratres: q̄ tabida est aranea: vt leui tactu conquassetur et moriatur. Et ne quasi carnem solā infirmitate mortalitatis putaremus nos habere tabidam: non dirit: tabescere me fecisti: ne scdm carnez intelligeremus: sed ait: tabescere fecisti sicut araneam animā meā. Ribil em⁹ infirmius anima nostra posita in medijs temptationib⁹ seculi: in me-

CXXII

dīs gemitib⁹ et pturitionib⁹ molestiarū: nihil ea infirmius donec hereat soliditatē celesti: et sit in templo dei vnde iā non cadat: Quia p̄mo vt veniret ad hāc infirmitatē et tabificationē: sicut aranea infirma facta ē: et de paradiso expulsa est: tunc iussus est seruus cedi. Fratres mei: videte ex quo vapulemus. In omnib⁹ qui ab initio generi humani nati sunt: in omnib⁹ qui nūc sunt: in oībus qui postea nascen̄t Adāz vapulat: Vapulat Adāz: id est gen⁹ humānū: et multi sic obdurauerūt: vt nec plagas suas sentiat. Qui vero ex ipso genere filij facti sunt: receperūt sensum doloris: sentiūt se vapulare: et nouerūt quis iussit vt vapulēt: et leuauerūt oculos suos ad eū qui habitat in celo: et sic sunt oculi eō in manus dñi sui: quoadusqđ misereat: sicut oculi seruorū in manus dñorum snoz: et sicut oculi ancille in manus dñe sue. Tides felices aliquos in isto seculo ridētes: iactātes se nō vapulāt: imo peius vapulāt: hoc ipso graui⁹ cedat q̄ sensu iā p̄diderūt. Engilēt vapulēt sentiat qz vapulāt: sciant qz vapulāt et doleat qz vapulāt: qm̄ q̄ apponit scientiā apponit dolore: Hoc scriptura dixit. Nō dñs in euāgeliō: Beati lugentes qm̄ ipsi cōsolabuntur. Audiam⁹ vocē hominis qui vapulat: et sint iste vnius cuiusqđ nostrū voces: et qm̄ nobis bene est. Nā q̄s nō intelligat vapulare se: qm̄ egrotat: qm̄ in carcere est: quando in catena: qm̄ forte latrones patitur: qm̄ ab aliqbus improbis ei aliquē molestie interrogātur: sentit vapulare se: Magnus sensus est videre qz vapulat: et qm̄ illi bene est. Nō em⁹ aut scriptura: in Job: temptationib⁹ abundat vita hūana: sed ait: nunqđ non temptationē est vita humana sup terrā: Lotā ipsaz vitā temptationē dixit. Omnis ergo vita tua sup terrā plage tue sūt. Plage qđ diu viuis in terra: siue feliciter viuas: siue in aliqua tribulatione cōstitut⁹ sis clama: Ad te leuavi oculos meos qui habitas in celo. Ad man⁹ dñi qui te iussit cedi: cui dicas in alio psalmo: Propter iniquitatē eridisti hominez: et tabescere fecisti: sicut araneā animā meā: clama ad mgn⁹ cedētis et dic **Miserere nostri dñe miserere nostri:** Nō sunt iste voces vapulātis: miserere nostri dñe miserere nři: **Qm̄** multū repleti sumus despectōe. **In** plurimū repleta est anima nostra: opprobriū eis qui abundant et despectio supbīs. Qui despici p̄temnit.

Alia līa.

† quia.

† Quia multā.

Alia līa.

† abundantib⁹

Psalms

CXXII

Omnis qui sum christum pie volsit viuere:
necessus est patiens opprobria: necesse est con-
temnatur ab his qui volunt impie viuere: quo
rum felicitas tota terrena est. Irridentur illi
qui felicitatem vocat quam oculis terrenis vi-
dere non possunt: et dicens eis: Quid credis
insane? Tides quod credis? Reversus est ali-
quis ab inferis et retulit tibi quid ibi agit?
Ecce ego quod amo video: et fruor. Despi-
ceris quod speras quod non vides: et despici te
ille qui quasi tenet quod videt. Attende ip-
se si tenet: noli turbari: vide si ipse tenet: et si
tibi insultet: ne cum putas eum felicem in pre-
senti: amittas veram felicitatem futuram. No-
li turbari: attende si tenet. Labitur hoc ab
illo quod tenet: vel ipse ab eo quod tenet. Ne
cessus est transire aut ipse per res suas: aut res
ipsius per illum. Per quem res transirent sue:
Qui viuus labefactauerit. Qui transiret per
res suas. Qui in diuinitate morietur: quod cum mo-
ritur non eas secum auferat ad inferos. Bonum
meum habeo: iactauit se. Queris quam do-
minus tuus? Quam mihi dimisit pater meus.
Et ille. Unde habuit haec dominum? Quod no-
ster illi ea dimisit. Recurre et ad patrem: in-
de ad attauum: et iam nomina non potes dice-
re. Nonne inde potius terrensis: quia mul-
tos attendis transisse per illam dominum: et ne
minem ipsorum secum illa tulisse ad eternam do-
mum? Pater tuus hic ea dimisit: transiit per
illam: sic et tu transibis. Si ergo transitum ha-
betis in domo vestra: stabulum est itineran-
tium: non habitatio comitantium: Et tamen quod nos
ea que futura sunt speramus: et in futuram fe-
licitatem suspiramus: et nondum apparuit quod
erimus: quis iam filii dei sumus? quod vita no-
stra abscondita est cum christo in deo: reple-
ta sumus despectione: id est contemptu ab
his qui felicitatem querunt: vel habent in isto
seculo. In plurimum repleta est aia nostra:
opprobrii eis qui abundant et despectio su-
perbis. Querebamus qui sunt qui abundant: expositi
tibi cum dixit: superbis. Quod est aut
opprobrii: hoc est despectus: et quod est: qui
abundant: hoc est: superbis. Repetitio sen-
tentie est: opprobrii eis qui abundant: et
despectio superbis. Quare abundant superbis:
Quia hic volunt esse felices. Quid? Qua-
do ipsi miseri sunt: non quid abundant: Sed
forte qui miseri sunt non nobis insultant. In-
tendat caritas vestra. Tunc insultant forte
qui felices sunt: qui se iactant in propria diuini-
tatem suarum: qui se iactant in ventositate falso-
sorum honorum: tunc insultant nobis: et quasi

dicunt: Ecce bene mihi est: fruor ego rebus pa-
sentibus: recedat a me qui permisit quod non
ostendunt: quod video teneo: quod video fruor:
bene mihi est in hac vita. Tu securior esto: quod
resurrexit christus: et docuit te quod in alia vi-
ta datur sit: certus esto: quod dat. Sed insul-
tat ille: quod tenet. Ferto insultante: et ridebis
gente. Postea enim veniet tempus quando di-
cturi sunt illi ipsi: Hi sunt quos aliqui habuerunt in
risum. Verba sunt libri sapientie: quod perdidit
nobis scriptura que dicturi sunt illi ipsi: qui
nos modo irrident: et qui nos despiciunt: et a
quibus impleti sumus opprobrio et despectu
ione. Que verba habebunt tunc quae a veritate
despiciuntur: Evidenter enim ad dexteram ful-
gere quos secum comixtos contempsierunt: cu[m]
factum fuerit in illis quod dixit apostolus: Tu chi-
stus apparuerit vita vestra: tunc et vos cum il-
lo apparetis in gloria: et dicunt: Hi sunt
quos aliqui habuerunt in risu et in similitudine
nei proprii. Nos insensati vita illoz esti-
mabamus insaniam: et fine illoz sine hono-
re. Quod computati sunt inter filios dei: et inter
sanctos sors illoz est: Et sequuntur in eo ser-
mone: et adjiciunt: Ergo errauimus a via ve-
ritatis: et iusticie lumen non luxit nobis: et sol
non ortus est nobis. Quid perdidit nobis su-
perbia: et diuinitatem iactantia quod contulit no-
bis? Ibi tu non eis insultas: quod ipsi sibi iam in-
sultant. Quod donec sicut fratres leuem ocu-
los nostros ad eum qui habitat in celo: et non
ab illo tollamus oculos: quo ad usque misere-
reant nos: et liberet ab omni temptatione et op-
probrio et despectu. Huc accedit quod aliqui
et ipsi qui sunt in flagello infelicitatis tra-
pas insulstant nobis. Inuenis aliquem per me-
rito iniquitatum suarum: siue occulto iudicio
dei: siue manifesta damnatione mitti in car-
cerem: portare catenam: et ipse insultat: et cum
ei dictum fuerit: Quare non bene vivisti? Ecce
quo venisti male vivendo: ille respondit.
Quare illi qui bene vivunt ista patiuntur: Et
illi propterea patiuntur ut probent: ut temptatio-
nibus exerceantur: ut flagellis perficiantur: quod fla-
gellat de oculis filium quem recipit. Et si unicus si-
ne peccato flagellavit: et per nos oib[us] tradidit
eum: quod debemus nos flagellari qui fecimus? Et
quare flagellemur: Tu ista dixerimus illi: et
de infelicitate adhuc supbuimus: et afflitti non
dum humiliati respondemus: et dicimus: Ista sunt ver-
ba christianorum vanorum qui credunt quod non
vident. Sed et ipsi insultant: quid putamus
fratres: quod non eos commemoratos in bene
psalmo cum dicimus: Opprobrii eis qui abundant et

Psalms

despectio supbris. Quidem insultat christiani et ab eis qui non abundant: sed cum sunt in egestate et eruntis: nec ipsi cessant insultare. Lerte ergo opprobriu eis qui abundant. Unus forte nullus inuenitur qui etiam positus in calamitate insultet: si non insultavit latro qui cum crucifixo domino crucifixus erat. Ergo si insultant et illi qui non abundant: quare psalmus aut: Opprobriu eis qui abundant. Si diligenter discussam et ipsi abundant. Unde abundant: Nam nisi abundaret superbi non essent. Alius enim abundat pecunia et inde superbus est: alius abundat honoribus et inde superbus est: alius abundare se iusticia putat: et inde superbit quod peius est. Qui videtur non abundare pecunia: iusticia sibi video abundare aduersus deum: et positi in calamitatibus se iustificant: deum accusant et dicunt: Quid admisi: aut quid feci? Et tu dicens: responde recordare peccata tua si nihil fecisti. Tunc latur aliquatum conscientia: et reddit ad se: et cogitat facta sua mala: et cum cogitauerit facta sua mala: nec sic vult perficeri: quod digna patitur: sed dicit: Ecce manifeste feci multa: sed multos video peiora fecisse: et nihil malipati: iustus est contra deum. Abundat ergo et ipse: plenus habet pectus iusticie: quoniam qui de illi deus videtur malefacere: et ipse sibi videtur iniuste pati: et si dares illi nauim gubernandam in naufragium iret cum illa. Tunc autem deus excutere de gubernatione huius mundi: et ipse tenere gubernacula creature et distribuere omnibus dolores et leticias: penas et pmi. Et quid miramini. In felix anima abundant: sed abundat nequicia: abundat maliitia: et eo plus abundat nequicia: quo sibi videtur abundare iusticia. At vero christianus homo non debet abundare: sed pauper est se debet cognoscere. Et si habet diuitias scire debet: quod non sicut ille vere diuitie ut alias desideret. Qui enim diuitias falsas desiderat veras non querit. Qui autem veras querit: ad hoc pauper est: et recte dicit: Pauper et dolor ego sum. Tunc ille quod pauper est: et ne quoniam plenus est: non dicit abundare: Quia displicet illi quod pauper est: et iusticia ipsa videatur abundare in corde suo aduersum iusticiam dei. Et que abundantia iusticie nostra: Quoniam iusticia nostra in nobis fuerit: nos est nescio quod ad illam fontem ad saginam illam tantam: stillicidia quedam sicut que vitam nostram molliat: et duram iniquitatem soluat. Nomo desideremus de pleno fonte iusticie saginari: desideremus vbertate illa satiarj:

CXXII

de qua dicit in psalmo: Inebriabitur ab vbertate domini tue: et torrete voluptati me potabis eos. Hic autem cum sumus inopes: nos esse intelligamus: et egentes non solum harum diuinatarum: quod non sunt vere diuitie: sed et ipsius salutis. Et quoniam sani sumus: intelligamus quod infirmamur. Quidam enim corpus hoc esurit et siti: quod diu corpus hoc vigilando fatigatur: statim fatigatur: ambulando fatigatur: quoniam se vertit ad subsidium fatigatis ibi inueniet aliam fatigationem. Non est ergo perfecta sanitas: nec in ipso corpore. Non sunt ergo ille diuitie: sed mendicitas. Quia quantum magis abundat: tanto crescit iopia et auaricia. Non est ista salus corporis: sed infirmitas. Paragorizamur quotidie medicamentis dei: quod manducamus et bibimus. Medicamenta ipsa sunt quod nobis apponuntur. Fratres si vultis videre quibus moribus nos habeat: quod ieunat septem diebus: fame persumit. Ergo illa fames ibi est: sed non illa non sentis: quod quotidie illa curas. Ergo nec ipsa sanitas nobis est perfecta. Intendat caritas vestra: quoniam nos intelligamus inopes et gaudeamus ad eum: et leuemus oculos ad eum quod habitat in celo. Non sunt ille vere diuitie: plus augent cupiditatem ei qui ea possident. Non est illa vera corporis sanitas: quod portat infirmitas vbique defectiva: quoniam se vertent deficit. In ipso adiutorio non inuenies firmamentum. Lassus statim: sedere vult: non quod vel sedēdo duravit: Quidam sibi elegit ut non fatigaret: ibi habet deficit. Lassatus est vigilando dormitur est: non quod quod dormiuit non deficit: Lassatus est ieunando: refecitur est. Si plus refecerit: inde deficit. In nulla re potest puerare ista infirmitas. Iustitia quod: Quoniam iusticia est inter tantas temptationes: Possimus resistere ab homicidio: ab adulterio: a furtis: et per iuriis: a fraudibus: Non quod ab inquisitioib: Non quod et a suggestionib: malarum cupiditatum: Que est ergo iusticia nostra: Totum ergo esuriamus: totum sitiamus: et veras diuitias: et vera sanitatem et veram iusticiam. Que sunt vere diuitie: Celestis illa maius in hierusalim. Quis non dicit diues in hac terra: Non laudatur diues quod dicit. Multum diues est: nihil illi deest. Laus certa laudantis illa est: nam ista non est. Cum dicit nihil illi deest: attende si nihil illi deest. Si nihil cupitur: nihil illi deest. Si autem adhuc cupitur maiora quam quod habet: ad hoc accesserunt diuite: ut egestas cresceret. In illa vero cunctate vere erunt diuitie: quod ibi nihil nobis de-

Psalms

erit: quod nec indigebim⁹ aliqua re: et vera sanitas erit. Quae ē vera sanitas? Cū absorpta fuerit mors in victoria: et cū corruptibile hoc induerit incorruptionē: et mortale h̄ induerit immortalitatē: Tūc erit vera sanitas: tūc erit vā et perfecta iusticia: ut nūbū malū nō solū facere: sed nec cogitare possim⁹. Modo autē inopes: pauperes: egētes: dolentes: suspiramus: geminius: oram⁹: leuam⁹ oculos ad dēū: qm̄ et illi qui felices sunt in hoc mundo despiciunt nos: Abūdāt em̄ et illi qui infelices sunt in hoc seculo: despiciunt nos: quod et ipsi abundāt: et iusticia est in corde ipsorum: sed falsa. Iō nō puenīs ad verā: quod repleti sunt falsa. Tu autē ut puenias ad verā: esto egēs et mēdic⁹ ipius iusticie: et audi euāgelium: Beati qui esurīt et sitiūt iusticiā: qm̄ ipi saturabunt.

Eplicit Tract. de ps. CXXII.

Incipit Tract. de ps. CXXIII.

Bene nostis iā fratres carissimi canticū graduū esse canticū ascensionē nō corporis pedib⁹ fieri: si cordis affectib⁹. Hoc sepissime insinuauim⁹ vob⁹: nec eadē sepi⁹ repetenda sunt: vt sit locus dicēdi: que nō dū dicta sunt. **E**t ergo iste psalmus quē nunc vobis cātātū audistis: Lanticum graduū superscribitur. Ipse est titulus ei⁹. Lantic ergo ascētēs: et aliquādo tanq̄ nūliti: quod et multi vñus: quod et vñus christus: et in christo mēbra xp̄i cū christo vñsi faciunt: et horū omnīū membrorum caput in celo est. Corpus autē etiā si laborat in terra non est p̄cūluz a capite suo. Besup em̄ caput p̄spicit et consulit corpori. Nam si nō p̄suleret: nō diceret illi p̄secutori: adhuc Gaule. nō dū paulo: Gaule saule quid me p̄sequeret. Et hec optime nostis: et vñsata sunt vobis. Nō autē cū fastidio cōmemorenſ eis quib⁹ nō exciderunt: vt p̄ eoz patientiā redeant in cor: etiā eorum quibus exciderāt. Salubria sunt em̄ et sepi⁹ dicēda. Sive ḡ vn⁹ cātet: sive multi cātent: et multi hoies vn⁹ hō est: quod vñitas est: et christ⁹ sicut dixim⁹ vn⁹ est: et oēs christiā mēbra sūt christi. Quid ḡ isti cantāt: Hec mēbra christi quid cantāt: Amant em̄ et amādo cātant: et desiderādo cantāt. Aliqñi cū tribulatione cātāt: et aliqñi exultādo cantāt et in spe cantant. Tribulatio em̄ nostra in p̄senti seculo: spes vñ nostra de futuro: et nisi in tribulatiōe p̄senti seculi p̄soletur nos spes futuri seculi

CXXIII

perimus. Gaudiū ḡ nostrū fratres nondū est in re: siā in spe: Spes autē nostra tā certa est: quasi iā res perfecta sit. Neq; em̄ timemus p̄mittēte veritate: veritas em̄ nec falli potest nec fallere: Bonū est vñhereamus illi: illa nos liberat: sed si māserimus in verbo ei⁹. Modo em̄ credim⁹ tunc videbimus. Cū credimus spes est in isto seculo: cū videbimus res erit in futuro seculo: Videbim⁹ autē facie ad faciē. Tūc autē videbimus facie ad faciē: cū habuerimus corda mundata. Beati em̄ mundo corde qm̄ ipsi dēū videbūt. Elī autē corda mundant: nisi p̄ fidem: Sicut Petr⁹ ait in actibus apostolorū: mundās fide corda eorū. Mundātur autē corda nostra p̄ fidem: vt possint esse idonea capere speciē. Ambulamus em̄ nūc p̄ fidem nondū p̄ speciē: sicut Apls dicit: Qđiu. n. sum⁹ in corpe pegrī namur a dñio. Et quid pegrinatur: Per fidem em̄ ambulamus inq̄t: nō p̄ speciem. Qui ergo pegrinatur: et p̄ fidem ambulat: nō dū est in patria: sed iā ē in via: Qui autē nō credit: nec in patria ē: nec in via. Si ergo ambulēm⁹ tanq̄ in via simus: quod ipse rex patrie factus est via. Rex patrie nostre dñs Jesus christus: et ibi veritas: hic autē via. Quo imus: Ad veritatem. Qua imus: Per fidē. Quo im⁹: Ad xp̄m. Qua im⁹: Per christū. Ipse em̄ dixit: Ego sum via: veritas: et vita. Birerat autē aliqñi credētibus in se: Si māseritis in verbo meo: vere discipuli mei estis: et cognoscetis veritatem: et veritas liberabit vos. Et cognoscetis in q̄t veritatem: si māserit in verbo meo. In quo verbo: Sicut dicit Apls: hoc est verbū fidei est: in quo verbo fidei si māserimus: cognoscem⁹ veritatem: et veritas liberabit nos. Veritas imortalis est: veritas incōmutabilis est: veritas illud verbū est: de quo dicit: In principio erat verbū: et verbū erat apud dēū: et de⁹ erat verbū. Et q̄s hoc videt: nisi corde mūdato: Elī mūdatūr cor: da: Et verbū caro factū est: et habitauit in nobis. Qđ ḡ manet verbū in se veritas ē: ad quā venim⁹: et q̄ nos liberat. Qđ autē p̄ dicat verbū fidei: in quo nos vult dñs per manere ut cognoscam⁹ veritatem: hoc ē verbū caro factū est: et habitauit in nobis. Credis in christū natū in carne: et puenies ad christū natū d̄ deo dēū apud dēū. Exultātes cātāt isti psalmos q̄s legim⁹: mēbra ista christi exultātia et cātāt psalmū istū: Et qđ